

սէր մը դէպի այդ տառապեալ բայց անուշական ու մեծ ազդը որ քաղաքակրթութեան ի սպաս դրած էր իր մտաւոր բաղմանդմանի տաղանդը:

Զմեղ խորապէս եւ առյաւէտ երախտադէտ կ'ընէ ողբացեալ ուսուցչապետը որ իր լուսամիտ եւ լեզուարանական խոր հմտութեամբ տուաւ հայ լեզուն իր արժանաւոր տեղը դասելով զայն հնդեւրոպական լեզուներու կարգին:

Այս մեր սիրոյ եւ պաշտամունքի արտայայտութեան մէջ չենք ուզեր ծանրանալ իր հանրածանօթ դործերուն վրայ, «Դասական հայերէնի բաղդատական քերականութեան ուրուագիծ»էն մինչեւ «Հետազոտութիւնները հայերէնի բաղդատական քերականութեան համաձայնութեան» եւ կամ ամենէն զնահատուած «Դասական հին հայերէնի տարերք»ը, որոնք

արդէն ինքնին պերճախօս են, ինչպէս նոյնքան պերճախօս պիտի ըլլայ հայախօս եւ հայադէտ աշակերտներու շարքը զոր ինք այնքան դուր-գուրանքով պատրաստած է:

Մխիթարեան ձեմարանս իր երախտագիտութեան եւ սիրոյ անթառամ փունջն է որ կը նուիրէ սոյն ուղերձով սիրելի եւ անմոռանալի ուսուցչապետ Ա. Մէյէէի յիշատակին անմահութեան, մաղթելով որ իր աճիւններէն յառնեն Քրանսական ասպետական ցեղի նորանոր զաւակներ եւ ընթանան իր լուսաւոր հետքերուն վրայէն՝ Արեւմտեան Քաղաքակրթութեան ուսումնասիրութեան հետ պրպտելու եւ մշակելու հայ լեզուն եւ զրականութիւնը՝ ա՛յնքան հարուստ եւ ա՛յնքան պանծալի հնութեամբ եւ փառքերով:

### ՄԵՆԱՍՏԱՆԻՆ ԿՈՅՍԸ

Ինչպէս քըռնիկ ընտելացած փականքին՝  
Երգէ հեշտիւ գիւր դայլայլիկ հեշտագին,  
Տէ՛ր, տուր գերւոյդ՝ աստ կամաւոր

բանտարգել՝

Սուրբ վայելքներն, գերանութիւն իւր երգել:

Թէպէտ հեռի՛... քողի ծընող սիրասուն,  
Անձնիշխան կեանք, սէր, հայրենիք, գոյք եւ  
տուն.

Բայց դուն, Աստուած, սըրտիս բաժին  
երկնածիր,

Քեզմով եւեթ գամէնն ինծի դարձուցիր:

Օքեւանէս երանաւէտ, խաղաղիկ,  
Տեսնեմ գաշխարհ ըմբոստ ալեաց խաղալիք,  
Ուր մահացուք անվերջ մըրցմամբ կը յուզին,  
Եւ մըտածուի իյնան կանգնին եւ սուզին:

Իսկ քէ ի վեր դառնան աչկունքս... Յո՛յշ անուշ  
երկնից կապոյտ պատռէ մատամբ իւր բընֆոյշ,  
Հոն նըշմարեմ ինձ պահուած փառք մեծափառ,  
Խինդ մշտատեւ, սիրոյ աղբիւր անքայառ:

Սիրե՛լ, սիրուիլ... ո՛հ ըմբռնեմ գայս գաղտ-  
նիք,

Որով միայն սիրող սիրտք են երջանիկ,  
Եւ դու, ո՛հ Տէր, չե՞ս սիրոյ նիւթ անըման,  
Կեդրոն բարեաց, գեղեցկութիւն անսահման:

Յանհունըս քող սըրտիս բոցեր ընդլայնին,  
Զի բաժին ինձ ընտրած եմ սէր Անհունին.  
Թո՛ղ հուր, քո՛ղ բոց գիւ խոշտանգեն,  
վի՛շտք համայն,  
Ժըպիտ են ինձ, սընունդ սիրոյս, փառք միայն:

Այո՛, ո՛հ Տէր. քող ըլլամ աստ ողջակէզ,  
Երբեակ գողիւքս անփակտելի յարիմ քեզ,  
Փառքիդ շուքին ներքեւ պարծիմ իբր ըստրուկ,  
Թող ըսպառիմ տանարիդ մէջ գերդ կնդրուկ:

Եւ երբ աշխարհ իր արարչին յանդըգնի  
Ատել գանուռ, ըլլալ շանքիցն արժանի,  
Ո՛հ, գոհէ՛ գիւ անուանդ ահեղ նախատուած,  
Փըրկէ՛ գաշխարհ, փըրկէ՛ մարդիկ, ո՛հ Աստուած:

ՔՈՅՐ ԷԼՊԻՍ ԿԱՊՐԱՇ